

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΘΥΣΙΑ

Μεταξὺ τῶν κατὰ τελευταία ταῦτα ἔτη θαυμασιωτέρων σκοπευτῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Οὐίλλιαμ Γλὺν ἀπέκτησε τὴν μεγαλειτέραν δημοτικότητα, καὶ, ὅ,τι σπουδαιότερον, ἑκατοντάδας τινὰς χιλιάδων δολλαρίων: οἱ διευθύνται τῶν δημοσίων θεαμάτων διαφιλονεικοῦσι τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ, μᾶλλον ἢ τὴν ἀπόκτησιν διασῆμου τινὸς ὀχυρώνου. Ὁ Γλὺν εἶναι εἰσέτι νέος, καλλιτέχνης τὴν στάσιν, οὐδέποτε ποιῶν ἄκομψον τινὰ χειρονομίαν, οὐδέποτε διστάζων πυροβολεῖ χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ, καὶ δὲ περὶ αὐτὸν πρὸς τὰ ἄνω ριφθεῖσαι κρυστάλλινοι σφαῖραι, πίπτουσι πᾶσαι θαυασθεῖσαι: διατρυπᾷ τὸν πυθμῆνα φιάλης τινὸς διευθύνων τὴν βολὴν διὰ τοῦ στομίου αὐτῆς: ἡ δὲ σφαῖρα τοῦ πυροβόλου κόπτεται ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ τῆς αἰχμῆς ξηραφίου, ὅπερ, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν, κρατεῖ ἀνὰ χεῖρας ὁ Πέππος, πιστὸς ἰσπανὸς, ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ πανταχοῦ: ἐκαστὴν δὲ ἐσπέραν, διὰ ρίμματος— ὅπερ ἡδύνατο ν' ἀποβῇ θανατηφόρον—θραύει τὸ στέλεχος ρόδου, ὅπερ ὁ ἀπαθὴς αὐτοῦ θεράπων κρατεῖ διὰ τῶν ὀδόντων.

Τραγικόν τι γεγονός, ὅπερ ἔλαβε χώραν ἐσχάτως ἐν τῷ ἡμερησίῳ θεάτρῳ τῆς Κιγκινάτης, ἐπηύξησε τὴν φήμην τοῦ ὀνόματός του.

Πρό τινος, ὁ διάσημος σκοπευτὴς ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ, ἐν ἱπποδρομίᾳ τινὶ τοῦ Μεξικοῦ, ἐνώπιον ἐπιστήμων εὐρωπαϊῶν ἐκεῖθεν διαβαινόντων. Ὀλίγα λεπτά πρὶν ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ Γλὺν δὲν εὐρίσκει τὸν πιστόν του θεράποντα, τὸν ἐμψυχον αὐτοῦ σκοπόν. Ὁ σκοπευτὴς καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ἀνήσυχοι εἰς ἄκρον, ἐρευνῶσι πανταχοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους, εὐρίσκουσι τὸν Πέππον ἐξηπλωμένον ἐπὶ τινος κλῆμακος τοῦ ἱπποδρομίου καὶ μεθυμένον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ δύναται οὔτε νὰ ἐγείρηται.

Τί πρακτέον; Τίς θὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ τὴν ἐπικίνδυνον τοῦ ἰσπανοῦ θέσιν καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ ρόδον διὰ τῶν ὀδόντων; Ὁ διευθυντὴς, μὴ στέργων νὰ διακόψῃ τὴν παράστασιν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἑκτακτον ἐκείνην ἐσπέραν, ὑπόσχεται ἑκατόν, διακόσια δολλάρια εἰς τὸν ἐπιθυμούντα νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν Πέππον... Οὐδεὶς!

Ἡ θέσις εἶναι σοβαρά: ἡ ὥρα παρέρχεται. Αἶφνης, λεπτὴ τις καὶ ξανθὴ νεᾶνις, ἔχουσα γαλανοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τρυφερὸν τὸ βλέμμα, πλησιάζει τὸν Γλὺν, καὶ τῷ λέγει σοβαρῶς.

— Κύριε Γλὺν, εἰάν θέλετε, θὰ κρατήσω ἐγὼ τὸ ρόδον.

— Ὑμεῖς; Καὶ δὲν θὰ φοβηθῆτε; Σκεφθῆτε, ὅτι ἡ ἐλαχίστη κίνησις δύναται νὰ σᾶς κοστίσῃ τὴν ζωὴν!

— Δὲν θὰ τρέμω.

— Εἰθε λοιπὸν πολὺ πτωχὴ, κόρη μου, ὅπως ἐκθέσῃτε τὴν ζωὴν σας διὰ διακόσια τάλληρα;

— Εἶμαι πτωχὴ, ναί, ἀλλὰ δὲν θέλω χρήματα. Τὸ κάμνω διότι... σὰς ἀγαπῶ!

Τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἣν ἡ νεᾶνις ἐπρόφερε ἐρυθριῶσα, μόνον ὁ Γλὺν τὴν ἤκουσε...

Τὸ ἀκροατήριον ἀνησυχεῖ... ἐζήτει τὸν Γλὺν. Ὁ σκοπευτὴς δὲν ἔσχεν ἢ τὸν καιρὸν νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὴν νεᾶνίδα:

— Μὴ μὲ προσβλέπετε κατὰ πρόσωπον, ὅταν μέλλω νὰ πυροβολήσω...

— Ἐστὲ ἥσυχος...

Καὶ ἐξῆλθον ὁμοῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὰ φρενητιώδη χειροκροτήματα πρὸς τὸν ἀλάνθαστον σκοπευτὴν ἀπενεμήθησαν μετ' ἴσου ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἰς τὴν χαρίεσσαν νεᾶνίδα, ἥτις, μειδιῶσα καὶ γαλήνιος, δὲν ὠχρίασε, δὲν ἔτρεμε, δὲν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτε ἡ σφαῖρα τοῦ πυροβόλου τοῦ Γλὺν ἔθραυσε τὸ στέλεχος τοῦ πορφυροῦ ρόδου, ὅπερ ἐκράτει διὰ τῶν λευκῶν αὐτῆς καὶ μικρῶν ὀδόντων.

Ὁ Γλὺν καὶ ἡ νεᾶνις ἐνυμφεύθησαν.

Μετέβησαν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ θεάτρου εἰς θεάτρον, πανταχοῦ δρέποντες τοὺς θορυβώδεις θαυμασμοὺς τῶν θεατῶν, Εἶτα δὲ, μετὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀγωνιώδους ταύτης ἀνησυχίας, ἀποκορυπτόμενοι ἀπὸ παντὸς ἀνθρωπίνου βλέμματος, παρεδίδοντο εἰς τὴν μέθην τοῦ θερμοῦ αὐτῶν ἔρωτος.

Ἀλλὰ... καὶ τοῦ ἔρωτος τούτου ἐπῆλθεν ἡ δύσις ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Γλὺν. Ἡ δὲ σύζυγος—διὰ τῆς ἀσφαλούς ὀξυδερκειᾶς τῆς μηκέτι πλέον ἀγαπωμένης γυναικὸς—τὸ ἐνόησε. Ἐμαθεν ὅτι εἶχεν ἀντίζηλον. Ἀλλὰ δὲν ἐκλαυσε, δὲν παραπενοήθη, δὲν ἠνώχλησε τὸν σύζυγον δι' ἐπιπλήξεων. Ὑπέφερεν ἐν σιγῇ, ἐννοοῦσα, ὅτι διὰ τὸν Οὐίλλιαμ Γλὺν δὲν ἦτο πλέον ἢ ἡ σύντροφος τῶν ἐσπερινῶν θριάμβων, ἡ σύμμαχος τῆς ἐπιτυχίας του.

Παρῆλθον μῆνες τινές. Πρό τινων ἡμερῶν, τὸ ἱπποδρομίου ἔλαμπεν ἐκ φωτός, ἐπληροῦτο θεατῶν, ἀντήχει ἐκ τῶν χειροκροτήσεων.

Τὰ γυμνάσια ἤρξαντο. Ὁ Γλὺν ἐμφανίζεται, ὠραῖος, κομψὸς μειδιῶν. Ἡ σύζυγος ρίπτει τὰς κρισταλλίνους σφαῖρας... καὶ ὁ Γλὺν, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, τὰς θραύει ὅλας: ἡ σύζυγος κρατεῖ τὰ χαρτιά... καὶ ὁ Γλὺν τὰ διατρυπᾷ: ἡ σύζυγος παρυσιάζει τὴν φιάλην... καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ Γλὺν, διερχομένη ἐκ τοῦ στομίου αὐτῆς, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ πυθμένος.

Τὰ χειροκροτήματα δὲν ἔχουσιν ὄρια.

Ἐρχεται ἡ σειρὰ τοῦ ρόδου. Ἡ σύζυγος τοῦ Γλὺν διαλέγει ἐν ἐξ αὐτῶν ἐκ κανίστρου τινὸς, ἐπανέρχεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱπποδρομίου, χαιρετᾷ, τοὺς θεατὰς, σφίγγει τὸν βραχύτατον στέλεχος τοῦ ἄνθους διὰ τῶν ὀδόντων της, ρίπτει βλέμμα εἰς θεωρεῖον τι, ὅθεν ὠραιοτάτη τις κυρία προσμειδιᾷ πρὸς τὸν σκοπευτὴν, εἶτα, ποιεῖ ἀόριστον τινὰ χειρονομίαν—ἴσως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ,—τοποθετεῖται ἐν κατατομῇ, ὀρθία, ἀκίνητος... καὶ, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, τὴν κρίσιμον, κινεῖ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἑμπρός...

Ἡ σφαῖρα ἐκπυροσκορεῖ...

Ἡ σύζυγος τοῦ Γλὺν πίπτει κεραυνοβοληθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱπποδρομίου!